

med hensyn til de arveretlige forhold kan det anføres, at den legale arveret efter nutidens samfundsforshold mere er begrundet i det familiemæssige, sociale livs- og interessefællesskab end i det biologiske slægtskab, og ved adoptionen skabes der netop typisk et sådant fællesskab, medens forbindelsen til den virkelige slægt ofte bliver afbrudt. Det virker ubilligt, at et adoptivbarns forældre skal arve adoptivbarnet, efter at det er vokset op i adoptantens hjem, som om det var adoptantens eget barn, og det kan volde den moder, der har bortadopteret sit barn uden for ægteskab, betydelig skade, når der mange år senere bliver rettet henvendelse til hende fra barnets dødsbo. Det kan også virke ubilligt, når adoptivbarnet skal arve de virkelige forældre, som det ikke har haft forbindelse med siden fødslen, på lige fod med andre børn, der er opvokset hos forældrene, og de vanskeligheder af psykisk art, som adoptivbarnet kan komme ud for i anledning af arvefaldet, kan være meget store, således at fordelene ved at modtage arv står i stærkt misforhold hertil.

Tilsvarende betragtninger har ført til, at der i Norge ved lov af 24. maj 1935 blev indført den ordning, at en adoptant efter særlig begæring i adoptionsbevillingen kunne få optaget en bestemmelse, hvorefter adoptivbarnets arveretlige stilling i forhold til adoptanten og hans slægt blev, som om det havde været hans eget barn, og hvorved den arveretlige forbindelse med den virkelige slægt blev afbrudt. Det er fra Norge oplyst, at denne nye adoptionsform anvendes i næsten alle tilfælde. I 1950—51—52 blev der således i Norge udfærdiget 1 022, 1 183 og 1 153 adoptionsbevillinger og heraf kun henholdsvis 28, 31 og 24 uden de udvidede arveretlige virkninger.

Kommissionens forslag om ved siden af den omtalte form for adoption at indføre en anden form, der i de arveretlige virkninger mere svarer til gældende ret, motiveres med, at adoption med udvidede retsvirkninger vel må antages normalt at være den rigtige løsning, når der er tale om adoption af spædbørn, der ikke i forvejen har nogen tilknytning til adoptanten, men i andre tilfælde ville det stride mod adoptantens ønske og barnets tarv, dersom adoptionen medførte, at den arveretlige forbindelse mellem barnet og dets slægt blev afbrudt. Dette ville efter kommissionens opfattelse være tilfældet ved adoption af større stedbørn.

I disse tilfælde er der efter kommissionens opfattelse også stærke grunde, der taler for at give adoptanten adgang til at forbeholde sig underholdsbidrag, ikke alene, som under den nuværende lov fra faderen til et barn uden for ægteskab, men

også fra faderen til et ægtebarn og ikke alene fra faderen, men også fra moderen.

Justitsministeriet kan tiltræde kommissionens forslag om, at retsvirkningerne af adoptionen ændres, således at barnet i arveretlig og forsørgelsesmæssig henseende stilles, som det var adoptantens eget barn. Ministeriet kan slutte sig til den af kommissionen anførte argumentation og lægger navnlig vægt på erfaringen fra ordningens virke i Norge, idet der efter ministeriets opfattelse ikke er anledning til at tro, at stillingen til dette spørgsmål skulle være væsentlig anderledes i Danmark. Det kan i den forbindelse nævnes, at mødrehjælpsinstitutionen overfor kommissionen har oplyst, at personer, der henvender sig om adoption, i reglen går ud fra, at adoptionen har de retsvirkninger, der efter lovforslaget tillægges den, og denne oplysning stemmer ganske med ministeriets erfaringer. Det kan derfor ikke antages, at den foreslåede ændring i retsvirkningerne vil medføre nogen vanskelighed med at finde hjem til børn, der er uden pårørende, som kan tage sig af dem, og det kan i den forbindelse nævnes, at antallet af egnede hjem, fra hvilke der fremkommer ønske om adoption af et barn, er langt større end antallet af børn, der ønskes bortadopteret.

Efter justitsministeriets opfattelse bør derimod kommissionens forslag om indførelse af en sideordnet form for adoption med andre retsvirkninger kun tiltrædes, såfremt der er afgørende grunde, der taler herfor. Det er ved udarbejdelsen af familieretlige love, deriblandt adoptionsloven, af meget væsentlig betydning, at reglerne får en sådan klarhed og enkelthed, at de let kan trænge igennem i den almindelige opfattelse. Reglerne om de arveretlige virkninger af adoptionen har hidtil i for ringe grad opfyldt dette krav. Før loven af 1923 var virkningen afhængig af bevillingens indhold. 1923-loven medførte den forbedring, at virkningen af adoptionen er fastsat i loven, men de arveretlige virkninger kan varieres ved optagelse af testationsforbehold i bevillingen. Gennemførelse af en ny adoptionslov med to sæt arveretlige regler, hvoraf ingen svarer til de hidtil gældende, vil gøre området yderligere kompliceret. Mod indførelse af to former for adoption taler tillige — som nævnt af kommissionen — risikoen for en klassificering af de to former, således at adoption med udvidede arveretlige virkninger bliver betragtet som mere værdifuld end den anden form, en opfattelse, der vil kunne volde fortræd i forhold til børn, der er adopteret uden at få fuld arveretlig ligestilling.

Det kan desuden virke stødende, at der i et